SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 29. aprila 2010*

V zadevi C-102/09,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Tribunale di Firenze (Italija) z odločbo z dne 20. februarja 2009, ki je prispela na Sodišče 13. marca 2009, v postopku

Camar Srl

proti

Presidenza del Consiglio dei Ministri,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, J. Malenovský, T. von Danwitz (poročevalec) in D. Šváby, sodniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodna tajnica: R. Şereş, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. februarja 2010,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Camar Srl W. Viscardini in G. Donà, odvetnika,

– za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

– za Evropsko komisijo L. Prete in A. Bordes, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 14 Konvencije o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo in afriškimi državami ter Madagaskarjem, ki so pridruženi tej skupnosti, ki je bila podpisana v Yaoundéju 20. julija 1963 (UL 1964, 93, str. 1431, v nadaljevanju: prva Yaoundéjska konvencija) in člena 1 Protokola št. 5, ki je priložen četrti Konvenciji AKP-EGS, ki je bila podpisana v Loméju 15. decembra 1989 (UL 1991, L 229, str. 3, v nadaljevanju: četrta Lomejska konvencija).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru odškodninske tožbe, ki jo je družba Camar Srl (v nadaljevanju: Camar) vložila proti Presidenza del Consiglio dei Ministri (predsedstvo sveta ministrov) zaradi škode, ki je tej družbi nastala zaradi kršitve prava Skupnosti, ki jo je domnevno storilo Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče).

Pravni okvir

Mednarodne konvencije

3 Člen 1 prve Yaoundéjske konvencije, ki je del naslova I „Trgovina“ te konvencije, določa:

„Zaradi spodbujanja povečanja trgovine med pridruženimi državami in državami članicami, okrepitve njihovih gospodarskih stikov in gospodarske neodvisnosti pridruženih držav in zato, da se s tem prispeva k razvoju mednarodne trgovine, so Visoke pogodbenice dogovorile naslednje določbe, ki urejajo njihovo medsebojno trgovino.“

4 Člen 14 prve Yaoundéjske konvencije določa:

„Brez poseganja v posebne določbe te konvencije in zlasti tiste iz člena 3 zgoraj nobena pogodbenica ne sprejme nobenega notranjega davčnega ukrepa ali prakse, ki neposredno ali posredno diskriminira med njenimi proizvodi in podobnimi proizvodi s poreklom iz drugih pogodbenic.“

5 Prvo Yaoundéjsko konvencijo je nadomestila Konvencija o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo in afriškimi državami ter Madagaskarjem, ki so pridruženi tej skupnosti, ki je bila podpisana v Yaoundéju 29. julija 1969 (UL 1970, L 282, str. 2,

v nadaljevanju: druga Yaoundéjska konvencija). Člen 5 te konvencije s skoraj enakim besedilom, kot je besedilo člena 14 prve Yaoundéjske konvencije, določa:

„Brez poseganja v posebne določbe te konvencije nobena pogodbenica ne sprejme nobenega notranjega davčnega ukrepa ali prakse, ki neposredno ali posredno diskriminira med njenimi proizvodi in podobnimi proizvodi s poreklom iz drugih pogodbenic."

6 Loméjska konvencija AKP-EGS, ki je bila podpisana 28. februarja 1975 (UL 1976, L 25, str. 2, v nadaljevanju: prva Loméjska konvencija), je nadomestila drugo Yaoundéjsko konvencijo. Točka 1 Protokola št. 6 o bananah, ki je priložen prvi Loméjski konvenciji, določa:

„1. za svoj izvoz banan v Skupnost, nobena [afriška, karibska ali pacifiška (AKP)] država, glede dostopa do trgov in prednosti na trgu, ne bo v manj ugodnem položaju kot prej ali sedaj".

7 Skoraj enako besedilo člena 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Loméjski konvenciji, določa:

„Za svoj izvoz banan na trge Skupnosti, nobena država AKP, glede dostopa do svojih tradicionalnih trgov in svojih prednosti na teh trgih, ne bo v manj ugodnem položaju kot prej ali sedaj".

8 Besedilo člena 1 Protokola št. 4 o bananah, ki je priložen drugi Konvenciji AKP-EGS, ki je bila podpisana v Loméju 31. oktobra 1979 (UL 1980, L 347, str. 140), in tretji Konvenciji AKP-EGS, ki je bila podpisana v Loméju 8. decembra 1984 (UL 1986, L 86, str. 3), je ravno tako skoraj enako.

9 V skladu s členom 2(1)(f) Sklepa 2/90 Sveta ministrov AKP-EGS z dne 27. februarja 1990 o prehodnih ukrepih, ki veljajo od 1. marca 1990 (UL L 84, str. 2) ter členoma 1 in 2, drugi odstavek, Uredbe (EGS) Sveta št. 714/90 z dne 5. marca 1990 o uporabi Sklepa 2/90 (UL L 84, str. 1) se je Protokol št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Loméjski konvenciji uporabljal od 1. marca 1990.

Nacionalna ureditev

10 Zakon št. 986/1964 z dne 9. oktobra 1964 (GURI št. 264 z dne 27. oktobra 1964) je uvedel nacionalni davek na potrošnjo svežih banan. Ta zakon je bil razveljavljen z zakonom št. 428/1990 z dne 29. decembra 1990 (GURI št. 10 z dne 12. januarja 1991). Z leti se je znesek tega davka progresivno povečeval in je ob odpravi znašal 525 ITL na kilogram. V tem času ni bilo davka na potrošnjo sadja, ki je tradicionalno pridelano v Italiji.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

11 Družba Camar je v dveh postopkih izpodbijala davek, katerega plačilo se je od nje zahtevalo na podlagi zakona št. 986/1964 v zvezi z uvozom banan s poreklom iz Somalije. Ta postopka sta bila končana z dvema sodbama Corte suprema di cassazione.

12 V tožbi, ki jo je potem vložila na Tribunale di Firenze (sodišče v Firencah), je družba Camar zatrjevala, da je Corte suprema di cassazione kršilo pravo Skupnosti in zlasti obveznost iz člena 234 ES, ker je zavrnilo vložene tožbe, ne da bi Sodišču v predhodno odločanje zastavilo nekatera vprašanja.

13 Iz informacij, ki jih je družba Camar predložila na obravnavi, izhaja, da je bil uvoz, ki je predmet postopka v glavni stvari, izveden po 1. marcu 1990. V tem obdobju je bila italijanska pridelava banan izjemno majhna oziroma je ni bilo.

14 Predložitveno sodišče navaja, da je preizkus združljivosti zakona št. 986/1964 z obveznostmi, ki izhajajo iz mednarodnih konvencij, ki so omenjene v točkah od 3 do 8 te sodbe, predhoden v okviru presoje utemeljenosti odškodninske tožbe, ki jo je pri tem sodišču vložila družba Camar. Ocenjuje, da ta preizkus poraja kompleksna vprašanja, ki jih Sodišče v svoji sodni praksi na tem področju še ni v celoti obravnavalo.

15 V teh okoliščinah je Tribunale di Firenze prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je člen 14 prve Yaoundéjske konvencije nasprotoval temu, da država članica uvede notranjo dajatev za banane s poreklom iz Somalije, ki se dejansko ni uporabljala za domače banane (katerih pridelave sploh ni bilo ali je bila zanemarljiva) niti za nobeno drugo vrsto domačega sadja?

Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

2. Ali je [protokol o bananah], priložen k tedaj veljavni Lomejski konvenciji, nasprotoval obračunavanju dajatve, ki ni bila skladna s členom 14 prve Yaoundéjske konvencije, za uvoze somalijskih banan v Italijo v letu 1990, ob upoštevanju povezanih določb navedenega protokola in podobnih protokolov, priloženih k predhodnim Lomejskim konvencijam, ter s členom 5 druge Yaoundéjske konvencije?

Če je odgovor nikalen:

3. Ali je treba šteti, da so protokoli o bananah, priloženi k Lomejskim konvencijam, nasprotovali povišanjem dajatve, kot je italijanski davek na potrošnjo za banane s poreklom iz Somalije, uvedenim po 1. aprilu 1976, ne glede na konkretni učinek teh povišanj na izvoz navedenih banan?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

16 S prvim vprašanjem želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali je člen 14 prve Yaoundéjske konvencije nasprotoval uvedbi davka, kot je ta, uveden z zakonom št. 986/1964, tako da celo po tem, ko se Yaoundéjske konvencije niso več uporabljale,

država članica na podlagi takega zakona ni mogla pobrati davka na uvoz banan s poreklom iz pridružene države.

17 Za odgovor na to vprašanje je treba najprej obravnavati, ali je ta člen 14 nasprotoval temu, da država članica na podlagi zakona, kot je zakon št. 986/1964, obdavči potrošnjo banan s poreklom iz Somalije, ob uvedbi tega ukrepa. V ta namen je treba analizirati obseg navedenega člena 14, pri čemer ni treba ugotoviti, ali ima ta določba neposredni učinek. Kot izhaja iz besedila prvega vprašanja, se namreč predložitveno sodišče sprašuje o obsegu tega člena, neodvisno od njegovega morebitnega neposrednega učinka.

18 V skladu s členom 14 prve Yaoundéjske konvencije nobena pogodbenica ne sprejme nobenega notranjega davčnega ukrepa ali prakse, ki neposredno ali posredno diskriminira med njenimi proizvodi in podobnimi proizvodi s poreklom iz drugih pogodbenic.

19 Iz predložitvene odločbe izhaja, da je bila pridelava banan v Italiji v obdobju, ki je upoštevno za zadevo v postopku v glavni stvari, minimalna oziroma da je sploh ni bilo in je zato ni mogoče upoštevati. Zato je treba merilo podobnosti, na katerem v skladu s svojim besedilom temelji prepoved iz člena 14 prve Yaoundéjske konvencije, presojati glede na namizno sadje, ki je tipične domače pridelave v zadevni državi članici (glej po analogiji sodbo z dne 7. maja 1987 v zadevi Komisija proti Italiji, 184/85, Recueil, str. 2013, točka 8).

20 Glede tega je treba spomniti, da je bilo Sodišče pozvano, naj odloči o podobnosti banan in drugega namiznega sadja italijanske pridelave v okviru sporov glede razlage člena 95, prvi odstavek, Pogodbe EGS (postal člen 95, prvi odstavek, Pogodbe ES, ki je postal člen 90, prvi odstavek, ES). Razsodilo je, da ti kategoriji proizvodov nista podobni v smislu člena 95, prvi odstavek, Pogodbe EGS, ker imata

različne značilnosti in ne zadovoljujeta enakih potreb potrošnikov (glej zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji, točki 9 in 10, in sodbo z dne 7. maja 1987 v zadevi Cooperativa Co-Frutta, 193/85, Recueil, str. 2085, točki 17 in 18).

21 Sodišče je namreč ugotovilo, da se organoleptične lastnosti in vsebnost vode pri teh dveh kategorijah razlikujeta in da se banana vsaj na italijanskem trgu šteje za posebno hranilno in energetsko živilo, ki je primerno za otroke (glej zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji, točka 10).

22 Te presoje dejstev družba Camar ni izpodbila. Nasprotno, navaja utemeljitve za širšo razlago člena 14 prve Yaoundéjske konvencije glede na razlago, ki jo je ob upoštevanju prej omenjenih sodb treba sprejeti glede člena 90, prvi odstavek, ES.

23 Družba Camar namreč ocenjuje, da je treba člen 14 prve Yaoundéjske konvencije razlagati tako, da ne prepoveduje le diskriminatorne obdavčitve podobnih proizvodov, temveč da tako kot sinteza določb prvega in drugega odstavka člena 90 ES prepoveduje tudi vsako obliko posrednega davčnega protekcionizma nacionalnih proizvodov, ki konkurirajo uvoženim proizvodom. Razlaga navedenega člena 14, kot da ta temelji na premisi, da imajo uvoženi proizvodi enake značilnosti kot nacionalni proizvodi, bi tej določbi odvzela ves uporabni učinek, ker so vsi proizvodi afriških držav, za katere velja prva Yaoundéjska konvencija, tropski proizvodi, ki imajo drugačne lastnosti kot proizvodi držav članic.

24 Kljub temu je treba ugotoviti, da razlaga, ki jo predlaga družbe Camar, nima podlage v besedilu člena 14 prve Yaoundéjske konvencije. Ta določba se namreč omejuje na

to, da določa prepoved diskriminatorne obdavčitve podobnih proizvodov s podobnimi izrazi kot člen 90, prvi odstavek, ES. V skladu s sodno prakso glede te zadnje določbe ni sporno, da so podobni proizvodi za katere velja ta prepoved, proizvodi, ki imajo podobne lastnosti in zadovoljujejo enake potrebe potrošnikov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji, točki 9 in 10).

25 Iz tega sledi, da bi Skupnost ter afriške države in Madagaskar, ki so ji pridruženi, če bi hoteli urediti problem notranjih davkov za nepodobne proizvode, ki si konkurirajo, namesto določbe, ki je podobna zgolj določbi prvega odstavka člena 90 ES, sprejeli določbo, ki se zgleduje tudi po drugem odstavku člena 90 ES (glej po analogiji sodbo z dne 12. decembra 1995 v zadevi Chiquita Italia, C-469/93, Recueil, str. I-4533, točka 43).

26 Tako je treba ugotoviti, da razlaga člena 14 prve Yaoundéjske konvencije, ki jo predlaga družba Camar, ni združljiva z besedilom tega člena.

27 Treba je še preizkusiti, ali cilj prve Yaoundéjske konvencije zahteva, da se člen 14 te konvencije kljub njegovemu omejenemu besedilu razlaga tako, da zajema tudi notranje davčne ukrepe, ki so podobni tistim, ki jih prepoveduje drugi odstavek člena 90 ES.

28 Glede tega je treba, prvič, ugotoviti, da razlaga člena 14 prve Yaoundéjske konvencije, ki bi šla prek njegovega besedila, v nasprotju s tem, kar navaja družba Camar, ni potrebna za zagotovitev njegovega uporabnega učinka.

29 Po eni strani je namreč treba izraz „podobni proizvodi“ razlagati tako, da ne zahteva, da so proizvodi enaki, temveč samo da izključuje proizvode, ki imajo različne

lastnosti in ne zadovoljujejo enakih potreb potrošnikov, kot je bilo opozorjeno v točki 20 te sodbe. Iz tega izhaja, da tudi za tipične tropske proizvode na splošno ni mogoče šteti, da niso podobni proizvodom s poreklom iz držav članic.

30 Po drugi strani člen 14 prve Yaoundéjske konvencije v skladu s svojim besedilom zajema proizvode s poreklom iz pogodbenic na splošno in se ne omejuje na tropske proizvode.

31 Drugič in širše, treba je ugotoviti, da razlage člena 14 prve Yaoundéjske konvencije, ki temu pripisuje obseg, ki zajema tudi prepoved notranjih davčnih ukrepov, kot so ti, ki jih zajema člen 90, drugi odstavek, ES, ni mogoče sprejeti. Podlaga teh določb so namreč različni cilji, tako da jih z razlago ni mogoče izenačiti.

32 Iz sodne prakse namreč izhaja, da je namen člena 90 ES zagotoviti prosti pretok blaga med državami članicami v običajnih konkurenčnih razmerah, z odpravo vseh oblik protekcionizma, ki bi lahko izhajal iz uporabe notranjih davkov diskriminatorne narave za blago, ki izvira iz drugih držav članic, in zagotavljanje popolne nevtralnost notranjih davkov glede konkurence med nacionalnimi in uvoženimi proizvodi (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji, točka 7).

33 Ravno tako je treba pri razlagi tega člena upoštevati cilje Pogodbe, kot so določeni v členih 2 ES, 3 ES in 14 ES, med katerimi je prvi vzpostavitev notranjega trga, na katerem je zagotovljen prosti pretok blaga, prosto gibanje oseb, prosto opravljanje storitev in prosti pretok kapitala (glej v tem smislu sodbo z dne 25. februarja 1988 v zadevi Drexl, 299/86, Recueil, str. 1213, točka 24).

34 Treba pa je ugotoviti, da teh ciljev, ki so podlaga člena 90 ES, ni v prvi Yaoundéjski konvenciji. V skladu s členom 1 te konvencije, ki je kot člen 14 del naslova I „Trgovina“, je cilj te konvencije spodbujanje povečanja trgovine med pridruženimi državami in državami članicami, okrepitev njihovih gospodarskih stikov in gospodarske neodvisnosti pridruženih držav in s tem prispevek k razvoju mednarodne trgovine.

35 Ugotovitev, da cilj prve Yaoundéjske konvencije ne zahteva razlage člena 14, ki gre prek besedila tega člena in ki bi tej določbi pripisal obseg, ki je podoben obsegu člena 90, drugi odstavek, ES, je poleg tega podkrepljena z razlago določb, ki so skoraj enake omenjenemu členu 14, ki jo je Sodišče podalo v okviru sporov v zvezi s sporazumi, katerih cilj je vzpostavitev režima proste trgovine. Sodišče je namreč ocenilo, da te določbe pogodbenicam nalagajo pravilo prepovedi diskriminacije na davčnem področju, ki je odvisno samo od ugotovitve, ali so proizvodi, na katere se nanaša določena davčna ureditev, podobni (glej sodbi z dne 26. oktobra 1982 v zadevi Kupferberg, 104/81, Recueil, str. 3641, točka 26, in z dne 17. julija 1997 v združenih zadevah Texaco in Olieselskabet Danmark, C-114/95 in C-115/95, Recueil, str. I-4263, točka 31).

36 Poleg tega je Sodišče izrecno odločilo, da se obseg določbe sporazuma o prosti trgovini, ki je podoben členu 14 prve Yaoundéjske konvencije, omejuje na prepoved diskriminatorne obdavčitve podobnih proizvodov. Glede člena 21, prvi odstavek, Sporazuma med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Portugalsko republiko, podpisanega 22. julija 1972 v Bruslju, ki ga je Skupnost sklenila in odobrila z Uredbo Sveta (EGS) št. 2844/72 z dne 19. decembra 1972 (UL L 301, str. 164), je Sodišče v točki 42 zgoraj navedene sodbe Kupferberg odločilo, da to, da država članica za proizvode s poreklom iz zadevne tretje države ni uporabila zmanjšanja davka, ki je predvideno za določene skupine proizvajalcev ali vrst proizvodov, ne predstavlja diskriminacije v smislu omenjenega člena 21, če na trgu zadevne države članice ni nobenega podobnega proizvoda, ki je bil dejansko predmet tega zmanjšanja.

37 Treba je torej ugotoviti, da se prepoved iz člena 14 prve Yaoundéjske konvencije v skladu z njegovim besedilom omejuje na diskriminatorno obdavčitev podobnih proizvodov in ne zajema nepodobnih proizvodov, ki si konkurirajo.

38 Glede na vse navedeno je treba na prvo zastavljeno vprašanje odgovoriti, da člen 14 prve Yaoundéjske konvencije ni nasprotoval obdavčitvi banan s poreklom iz Somalije, kot je ta, ki je bila uvedena z zakonom št. 986/1964.

39 Glede na odgovor na prvo vprašanje ni treba odgovoriti na drugo.

Tretje vprašanje

40 S tretjim vprašanjem želi predložitveno sodišče v bistvu izvedeti, ali uporaba klavzule „standstill“ iz protokolov o bananah, ki so priloženi Loméjskim konvencijam, s strani nacionalnega sodišča predpostavlja preizkus konkretnih učinkov povečanj obdavčitve, kot je ta, uvedena z zakonom št. 986/1964, zato da se ugotovi združljivost teh povečanj s to klavzulo.

41 Ker predložitveno sodišče ni natančno navedlo, na katero Loméjsko konvencijo se namerava sklicevati, je treba najprej glede na okoliščine zadeve v postopku v glavni stvari ugotoviti, katero od štirih Loméjskih konvencij je treba upoštevati. V zvezi s tem iz informacij, ki jih je na obravnavi predložila družba Camar, izhaja, da je bil uvoz, ki

je razlog za odmero davka, ki je sporen v tej zadevi, opravljen po 1. marcu 1990. Ker se Protokol št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Lomejski konvenciji, v skladu s členom 2(1)(f) Sklepa št. 2/90 ter členoma 1 in 2, prvi odstavek, Uredbe št. 714/90 uporablja od 1. marca 1990, se je treba torej sklicevati na to zadnjo konvencijo.

42 Člen 1 tega protokola ima obliko klavzule „standstill“. Cilj te določbe je, z drugimi besedami, zagotavljati dostop banan s poreklom iz držav AKP na njihov tradicionalni trg pod pogoji in na način, ki niso manj ugodni od tistih, ki so obstajali ob njenem začetku veljavnosti. To zagotovilo za dostop pa kljub temu velja za banane s poreklom iz držav AKP le do količin, ki so bile uvožene ob začetku veljavnosti te določbe (zgoraj navedena sodba Chiquita Italia, točka 59).

43 Prve tri Lomejske konvencije so vse vsebovale klavzulo „standstill“ s podobnim besedilom, kot je besedilo člena 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Lomejski konvenciji (zgoraj navedena sodba Chiquita Italia, točka 62). Ker je prva Lomejska konvencija začela veljati 1. aprila 1976, je ta datum referenčna točka za uporabo klavzule „standstill“ (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Chiquita Italia, točka 63).

44 Zato mora predložitveno sodišče ugotoviti, ali se je uvoz, ki je obravnavan v postopku v glavni stvari, nanašal na banane, uvožene do količin ob začetku veljavnosti prve Lomejske konvencije, to je 1. aprila 1976.

45 Glede, natančneje, vprašanja predložitvenega sodišča o preizkusu, ki ga je treba opraviti za presojo združljivosti davka, kot je ta, ki je predmet obravnave v postopku

v glavni stvari, s klavzulo „standstill“ iz člena 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Lomejski konvenciji, je treba ugotoviti, da taka povečanja povzročijo dvig cen zadevnih banan, zaradi česar je prodaja na zadevnem trgu otežena (zgoraj navedena sodba Chiquita Italia, točka 60). Zato preizkus takega povečanja z vidika te klavzule „standstill“ običajno ne predpostavlja preizkusa konkretnega učinka tega povečanja na uvoz.

46 Vendar je treba glede primera, o katerem sta razpravljali stranki, in sicer ko je namen teh povečanj zgolj uskladitev davka, kot je ta, ki je uveden z zakonom št. 986/1964, z inflacijo, ugotoviti, da je cilj klavzule „standstill“ preprečiti, da je izvoz banan glede na prejšnje stanje postavljen v manj ugoden položaj v zvezi z njihovim dostopom do tradicionalnih trgov in njihovimi prednostmi na teh trgih (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Chiquita Italia, točka 63), tako da se ta klavzula nanaša na dejansko stanje na teh trgih.

47 Zato povečanja davka kot so ta, ki so obravnavana v postopku v glavni stvari, ob tem, da se omejujejo na uskladitev tega davka z inflacijo, zato da se dejanska obdavčitev ohrani na stalni ravni, niso v nasprotju s členom 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Lomejski konvenciji.

48 Glede na prej navedeno je treba na tretje zastavljeno vprašanje odgovoriti, da nacionalnemu sodišču ni treba preizkusiti konkretnih učinkov povečanj davka na uvoz banan s poreklom iz Somalije, kot je ta, ki je bil uveden s predpisom, ki je obravnavan v postopku v glavni stvari, glede na položaj pred 1. aprilom 1976, da bi presodilo združljivost teh povečanj s klavzulo „standstill“ iz člena 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je

priložen četrti Lomejski konvenciji. Vendar povečanja takega davka, ki so omejena na uskladitev tega davka z inflacijo, niso v nasprotju s to klavzulo.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Člen 14 Konvencije o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo in afriškimi državami ter Madagaskarjem, ki so pridruženi tej skupnosti, ki je bila podpisana v Yaoundéju 20. julija 1963, ni nasprotoval obdavčitvi banan s poreklom iz Somalije, kot je ta, ki je bila uvedena z zakonom št. 986/1964.**

2. **Nacionalnemu sodišču ni treba preizkusiti konkretnih učinkov povečanj davka na uvoz banan s poreklom iz Somalije, kot je ta, ki je bil uveden s predpisom, ki je obravnavan v postopku v glavni stvari, glede na položaj pred 1. aprilom 1976, da bi presodilo združljivost teh povečanj s klavzulo**

„standstill“ iz člena 1 Protokola št. 5 o bananah, ki je priložen četrti Konvenciji AKP-EGS, ki je bila podpisana v Loméju 15. decembra 1989. Vendar povečanja takega davka, ki so omejena na uskladitev tega davka z inflacijo, niso v nasprotju s to klavzulo.

Podpisi